

Jézus Szent Szívének ünnepe

MTörv 7,6-11

Hűséges Isten

Mert te az Úr, a te Istened szent népe vagy, téged választott ki az Úr, a te Istened a föld népei közül a maga népének. Nem azért hajolt le hozzátok és választott ki benneteket az Úr, mert számban föltötte álltok az összes népnek, hiszen a legkisebb vagytok minden nép között, hanem mert szeretett benneteket az Úr, és megtartja esküjét, amelyet atyáitoknak tett, azért vezette ki erős kézzel és szabadított ki a szolgaság házából, a fáraónak, Egyiptom királyának a kezéből. Ismerd hát föl, hogy az Úr, a te Istened az igaz Isten, a hűséges Isten, aki szövetségét és szeretetét az ezredik nemzedékig megőrzi azok iránt, akik szeretik és megtartják parancsait, azt ellenben, aki gyűlöli, személy szerint bünteti; nem késlekedik, elpusztítja azt, aki gyűlöli, személy szerint megbünteti. Ezért tartsd meg a parancsokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket ma szabok neked, hogy kövesd őket.

Az Ószövetségben az isteni kiválasztás gondolata igen gyakori. 164-szer találkozunk vele, és 92-szer Isten az alanya ennek az igének. Izrael kiválasztása a szövetségi elképzelés része (MTörv 14,2), vallási és politikai szempontból ez határozza meg kapcsolatát más népekkel. Ezt a kiváltságot kapcsolták össze a próféták az Egyiptomból való kivonulással (Jer 2,2), sőt azt is közli a Biblia, hogy ez a kiválasztás már a pátriárkák korában kezdődött (Jer 11,5). Ezért Izraelben a király is Jahve választottja (2Sám 16,18). A király feladata a szövetség törvényeinek betartása, amelyeket neki is meg kell tartania, különben elveti az Isten, és ő megbukik. A szövetség megszegése büntetést von maga után. Ezzel magyarázták legtöbbször az egyéni és történelmi katasztrófákat. A deuteronomista iskola olyan történelmet írt, amelyben kiemelt szerepe van a siker esetén a szövetségi hűségnek, katasztrófa esetén a bűnnek. A történelemben a közösségi erkölcsi érzék fejlődését keresték, vagyis Izrael népe morális történetét írják meg a későbbiekben a biblia szerzői, akik a társadalomfejlődés mércéjének a társadalom morális fejlődését teszik meg.

A Biblia és a szemita gondolkodás kicsit másként értelmezi a szívet, mint a nyugati gondolkodók, ahol ez csak az érzelmek központja, míg a bibliai elképzelések szerint ez a gondolkodás központja, az ember

személyiségének szinonimája. Nem mindegy ugyanis, hogy amit értelmileg helyesnek tartok, azt szeretem, vagy gyűlölöm. A szív a belső ember, vagyis a lelki ember szinonimája (Zsolt 73,26). A szívről úgy beszél a Biblia, mint az ember rejtett énjéről, melyet csak az Isten ismer igazán (1Sám 16,7), aki esetenként új szívet ad az embernek (Ez 36,26). Az Istennel ellentétben, aki a szív titkainak tudója, az emberek nem ismerik a szívet, sem a sajátjukét, sem a másokét, és ezért csak a látszat szerint ítélnék (1Tesz 2,17). Az ember szívében hisz, vagy kételkedik (Mk 11,23), a szívében látja be az igazságot (Jób 34,10), emlékezik (1Sám 21,12). Érdemes elgondolkodnunk arról, hogy a memóriánk tárolta emlékeket mindig pozitív vagy negatív érzelmek kísérik-e, idővel hogyan változnak, sőt arra is érdemes odafigyelnünk, hogy a jelen pillanatban milyen érzelmekkel viszonyulunk az emlékeinkhez. Az idők folyamán gyakorta megtörténik, hogy egy-egy emlék eredeti érzelmi töltése megváltozik. Idővel változik az is, hogy egy-egy emberre milyen érzelmekkel tekintünk. Ez különösen a szélsőséges érzelmeknél (a gyász fájdalma, a gyűlölet vagy a szerelem esetében) igen feltűnő. Az ember érzelmi élete, múltban és jelenben a szívben zajlik, legyen az szomorúság (Iz 65,14) vagy öröm (Jn 16,22), bátorság (2Sám 7,27) vagy félelem (MTörv 20,3), szenvedély (Róm 1,24) vagy harag (ApCsel 7,54). Aki a Bibliát úgy olvassa, hogy Isten és Jézus érzelmeire is odafigyel, megtanulhatja a megbocsátást, az irgalmat, az áldozatot és Isten bűnösök iránti szeretetét. Jézus szíve ugyanis érzelmileg sokkal gazdagabb és sokkal több pozitív érzelmet tartalmaz, mint a miénk, ezért sokat tanulhatunk tőle.